

“Joan Vinyoli se'm posa a dins i escric des del seu to”

Senyor Vicenç Altaió, quan l'any passat vàreu aplegar tota la vostra obra poètica en el volum *Massa fosca* (Moll), vàreu dir que us convertiríeu en un poeta nou, que deixariu enre l'experimentalisme i el formalisme. El llibre guanyador és el primer del nou Altaió?

—Sí. A més, ara que començo de bell nou, m'he presentat a un premi en contra del que el poeta J. V. Foix ens adoctrinava als avantguardistes: no et presentis a un premi literari.

—El llibre, ha anunciat Carles Duarte en fer públic el veredict del jurat a la premsa, és un homenatge a Joan Vinyoli. Quina va ser la vostra relació personal amb el poeta?

—Vam viure la primavera del 75. Cap al 73 va participar en les tertúlies multitudinàries de Tarotdequinze. En aquell moment de plenitud passava del postsimbolisme i el realisme a la poesia de l'al·lucinació. Ens vam fer molt amics, fins que arriba a ser el padrí del meu casament. Ens vàiem les tardes i les nits i vivíem la vida com si la poesia fos un fet de viure. Recordo una nit que, ebri, l'havien expulsat de l'Ateneu Barcelonès i ens deia, passejant per la Rambla, que l'havien expulsat els catòlics de l'Ateneu. Però també anàvem a veure altres poètes, com Foix, Bartra i Brossa. Vivíem en una promiscuïtat generacional. Llavors el meu interès poètic se centrava en els parlotejadors del silenci i de la investigació.

—Lluny de Vinyoli.

—Vinyoli va ser el menor en influència.

—I ara el recupereu.

—Sí. El títol del llibre és un vers seu. Fa referència a la bogeria com a possibilitat de coneixement, des de la il·luminació. Això em passa com una experiència de revelació. Quan acabo *Massa fosca*, no tinc temps de demanar-me, i ara què, sinó que obro els seus llibres, la correspondència i les dedicatòries, en Vinyoli se'm posa a dins i començo

Vicenç Altaió (Santa Perpètua de Mogoda, 1954), ha obtingut el Premi de Poesia Vicent Andrés Estellés per l'obra 'Santa follia de ser càntic', homenatge a Joan Vinyoli.

Vicenç Altaió, poeta, traficant d'idees i director del KRTU.

a escriure des de la continuïtat de Vinyoli, gairebé a quatre mans.

—Per tant, Vinyoli és ara la primera influència?

—Més que influència, és un contagi. Escric des del seu to. En una part, no en tot. Però d'una manera molt manifesta. Aquí caldra afegir que hi ha hagut dues grans tendències. Per dir-ho d'una manera reduïda, els que continuen la investigació lingüística i conceptual i l'altre gran corrent, majoritari, el de l'anomenada poesia de l'experiència.

I en aquest llibre l'element investigador és menor i en canvi és major el de l'experiència o principi de realitat.

—Com és el vostre nou llibre?

—És molt descriptiu. Aquella revolta dels seixanta i setanta, revolta de tot ordre, acaba molt malament. La gent es continua enamorant com sempre. La gent no tria la dona a la carta, sinó que ho fa amb un instint febrós que domina la racionalitat. Hi faig un cant a la dona idealitzada, de la Mare de Déu a la dona dels poètes provençals, però a una dona que porta el seu mal. Aquest és el nucli central i la resta és narratiu com una pel·lícula. També incloc preguntes impossibles, com per què l'amor mata la poligàmia. Tot això té a veure amb la idea que no hi ha cultura sense bellesa i que vivim una època de lletjor *kitsch*.

—Què hi reivindiqueu?

—La profunditat del coneixement i que des de la bogeria es pot reflectir la bellesa.

—Quins formes poètiques hi empreu?

—Totes. Des de les de ritme conceptual a la prosa retallada i a un domini manifest del decasíl·lab i dels versos amb estructures de tercets. Amb un cas a part, la transcripció de missatges de mòbil, l'escriptura del fragment.

—Per què aquest cas a part?

—La síntesi d'aquests missatges és la síntesi de la poesia. La seva capacitat de síntesi i la inutilitat pràctica del llenguatge de la comunicació, són característiques de la poesia. Va també de cara a l'escriptura fragmentària del Romanticisme.

—A banda de Vinyoli, què us ha donat el to, a partir d'on construïu el llibre?

—El llibre està escrit molt humilment a partir del jo, a diferència de la meua obra anterior, escrita des del llenguatge, i que aspirava al silenci.

—Quin paper representa ara la poesia en la vostra vida?

—Em dedico a pensar a través de la poesia. I continuo tenint present tres màximes, de Foix, Brossa i Vinyoli. De Foix, llegir, llegir i caminar, és a dir, literatura i naturalesa. De Brossa, inventa, inventa i inventa. I de Vinyoli, viu, viu i transforma't.

Lluís Bonada